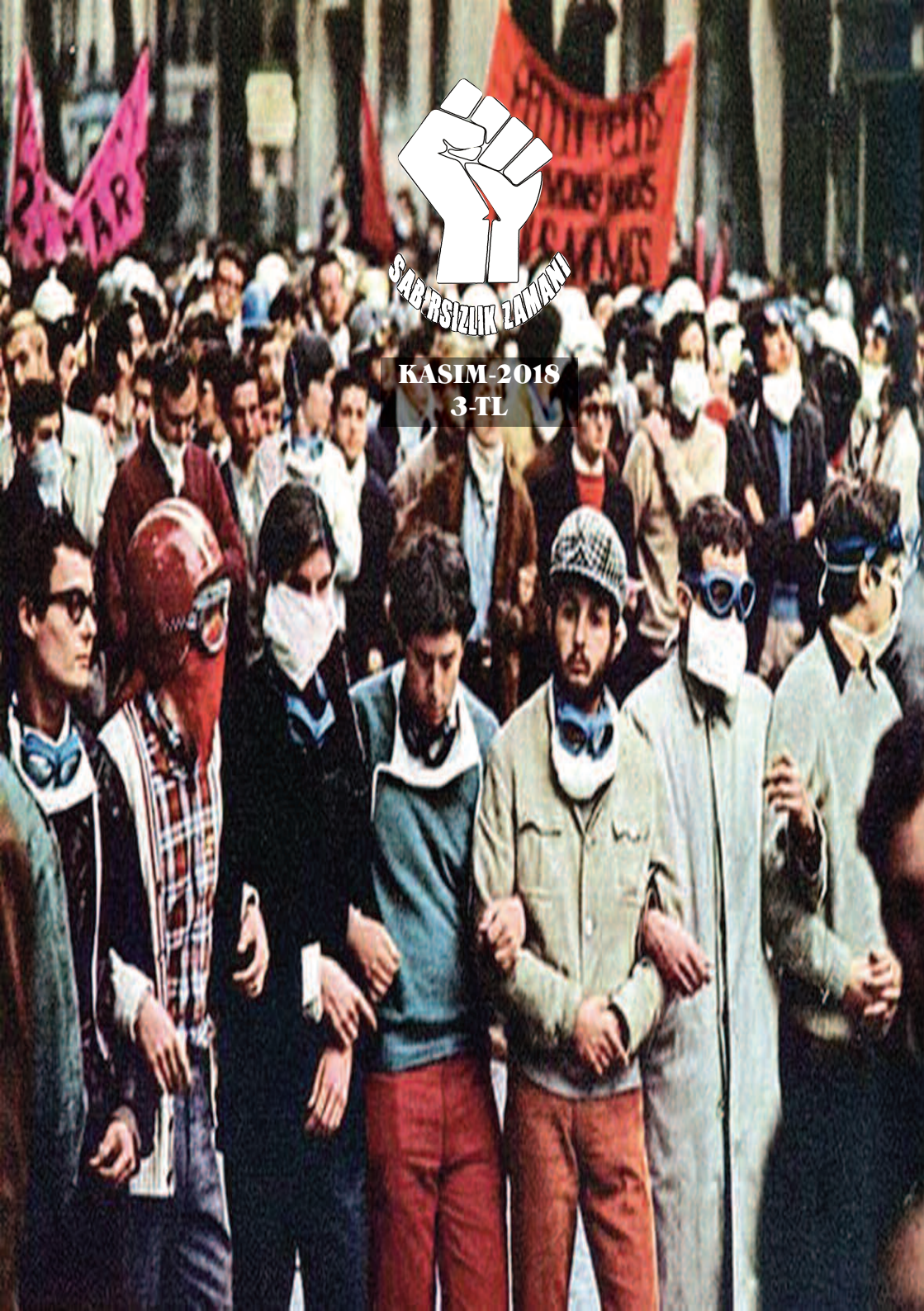

KASIM-2018
3-TL

İÇİNDEKİLER

Merhaba

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Öğrenci Faaliyetinde Kadın Örgütlenmesi

C.Eylem

Gündemden Notlar

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi/ Adana

Liselilerin Sesi

Antakya /DÖB

YÖK ve Mücadele Pratikleri

Tahir Kara

Öğrenci Hareketinin Açmazları; Eleştirel Bir Bakış

Z.Vasily

Sovyetler'in Unutulmaz Yazarı; Simonov

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi /Adana

Yeni Ekimlerin Zamanı

Nazlı Can

Yenilgiden Zafere / Kitap Tanıtımı

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi /Antakya

Parmaklıkların Ardında / Öykü

Paramaz Ermes

@DOBirligi

@DOBirligi

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları,

Kasım sayımız ile yeniden karşınızdayız. Ayların haftalara, haftaların günlere, günlerin saatlere sığıdığı, çelişki, çatışmaların yoğun olduğu bir dönemden geçiyoruz. Bir taraftan ekonomik ve siyasal kriz derinleşirken, gündemimiz savaş ile şekillenmeye devam ediyor. Sermayenin ve dinci-faşizmin devrimci, yurtsever, sosyalistlere yönelik saldırıları da hız kesmeden sürüyor. Fakat; şairin de dediği gibi; ‘Dövüşenler de var bu havalarda’. Bu sayımızda hem bu topraklarda dövüşenlere hem de tarihten mücadele deneyimlerine birlikte bakacağız. Eğitimin faşizm tarafından dizayn edilmesine yarayan YÖK’e ve geçmişine göz atacağız. Ayrıca bu sayımızda bir başka devrime insanlığın makus giden kaderini değiştiren, kapitalizmin zincirinin halkalarının koptuğu Ekim Devrimi’ni 101.yılımı birlikte selamlayacağız. Genç kadın mücadelesine dair üniversiteli kadınlar kampüslerden sesini yükseltirken, liselilerin eylemine birlikte kulak vereceğiz. Kavga her yerde sokakta, kampüste, fabrikada...

Dövüşenler de var bu havalarda diyenler olarak sesimizin ulaştığı, öfkeli olan ama kendisini yalnız hisseden tüm öğrencilere gençliğin devrimci yayını götürüelim, sesimizi büyütelim!

Öğrenci Faaliyetinde Kadın Örgütlenmesi

İlkel komünal toplumun son evresinde özel mülkiyetin ortaya çıkması ile köle kavramı insan hayatına girmiştir. Tarih sahnesinde ise ilk ezilen, ilk köleleştirilen kadın cinsi olmuştur. Çağlar değişmiş fakat kadının köle

olma durumu değişmemiştir. Ancak kadınlar bu sömürüye isyan etmiş, çeşitli mücadeleler vermiş, bedeller ödemiş, bu uğurda kanlarını dökmüştür. Yaşamın yarısı olan kadınların özgürlük mücadelesi aynı zamanda toplumun da özgürlük mücadelesidir. Çünkü toplumun bir yarısı olan kadınlar özgürleşmeden toplumun geri kalanı özgürleşemez! Bundan dolayı kadınların yer almadığı hiçbir mücadele ileri gitme, sıçrama ve toplumu dönüştürme şansına sahip değildir.

Marx, kadın sorununun tarihsel ve

ekonomik temellere dayanıp, materyalist tarih kavrayışıyla çözüleceğini ortaya koydu. Aslında Marx, Engels ve Lenin ortaya attığı şey günlük hayatta yaşadığımız sorunların buna

kadın sorunları da dahil, bunlar toplumsal ilişkiler kapsamında değerlendirilmelidir. Sorunlara tarihsel diyalektik materyalizm anlayışı ile yaklaşarak,

bu sorunun temeline inebiliriz. Ekonomik koşulların ve özel

mülkiyetin, aile yapısı ve kadının toplumdaki konumunu belirlediğini ortaya atarlar. Yani aile kavramının kökeninde özel mülkiyetin ve ekonomik koşulların yattığını söylerler. Marx, sınıf savaşımı yoluyla kadın sorununun, aileyi şekillendiren ekonomik ilişkilerin ve özel mülkiyet

düzenin yıkılması gerektiğini yerine yeni bir toplumsal düzenin getirilmesi gerektiğini savunur.

Marx, Engels ve Lenin kadın sorununun çözümünü bu kadar net ortaya koymuşken bizler de genç Marksist-Leninist kadınlar olarak üniversite ve liselerde genç kadınları örgütlenme anlamında daha etkili ve hızlı olamıyoruz? Politikalarımız yaşama sınanırken ve politikalarımızın doğruluğu öne çıkarken kadın öğrencileri örgütlenme anlamında nasıl daha etkili olabiliriz? Bu soruları her birimiz kendimize soruyoruz, şimdi elimizden geldiğince cevap bulmaya çalışalım.

Son yıllarda kadın mücadelesinde feminist hareketin politikalarının sınıfsal mücadele temelli olmamasından kaynaklı, ideolojik politik olarak mahkum etmemize rağmen özellikle üniversite ve liselerde daha etkili çalışma yürütmeleri örgütlenmeleri, genç Marksist-Leninist kadınların pratik olarak görünürlüğüne daha az olması bazen eleştiri yapma bazen de çalışmamıza dair özeleştiri vermemizi gerektiriyor. Öğrenciler olarak yekpare bir

toplumsal sınıf olmadığımızdan dolayı çok katmanlı bir yapıya sahibiz. Bu çok katmanlı yapının içerisinde proleterlerin çocukları, burjuvaların ve küçük burjuvaların çocukları bulunmaktadır. Bir sınıf karakteri olmadığından belirli bir bileşimin keşiştiği nokta bulunmuyor. Bu geniş toplumsal katman içerisinde bulunan çelişkilerden dolayı öğrenci gençlik kitleleri içerisinde çok fazla ideolojik yaklaşım, ideolojik savrulma bulunmaktadır. Biz genç kadın öğrenciler içerisinde de yaygın olan ideolojik savrulmuşluk feministlerin ve sosyalist feministlerin açıklamakta eksik kaldığı çelişki olan toplumsal sınıfsal çelişkidir.

Genç kadınların içerisinde bu kadar ideolojik savrulmuşluk bulunmasının sebeplerinden bir tanesi de Marksist-Leninist genç kadınların lise ve üniversitelerde daha yoğunluklu faaliyet yürütmenin yöntemlerini bulmada eksik kalmasıdır. Bugün lise ve üniversitelerde faaliyet yürüten açısından DÖB, diğer siyasal yapılarla karşılaştırıldığında daha uzun bir çalışma geçmişine sahip siyasetiz. Ancak üni-

versite ve liselerde en az tanınan siyasetlerden biri de biziz.. Bunun nedenlerinden bir tanesi de alandaki yetersizliğimizdir. Bu yetersizliklerimizi son dönemde çalışmamızın niteliklerini

yükselterek ve çalışmamızı geliştirerek kapatmaya çalışıyoruz. Yıllardır atılım yapmadığımız genç kadın alanımız bulunmaktadır.

Bugün lise ve üniversite kadın çalışmalarına bakıldığında daha fazla tanınırlığı ve kitlesi olan yapılar feminist hareketlerdir.

Her ne kadar ideolojik ve politik olarak feministlerin politikaları mücadelenin gerçek ihtiyaçlarını karşılayamayacak düzeyde olsa da pratik olarak göre belli konularda refleks verme anlamında daha etkili olabilmektedirler.

Buna somut bir örnek verecek olursak bugün daha geniş kadın kitleleri ile 8 Mart'a katılım sağlamaları , 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gü-

nü'nün sınıfsal özünün üzerinden atlamaları, sorunu burjuva düzen talepleri ve hukuki düzenlemeler ile çözebileceklerini söylemeleri pratik örememeleri sınıfsal bir zeminden yoksun

olduklarını kanıtıyor. Fakat güncel olaylara yani tacize, tecavüze, kadın katliamlarına, çocuk istismarlarına karşı bizden

daha hızlı pratik örmeleri ve hızlı cevap vermeleri onları daha öne çıkarabiliyor.

Kadın çalışması yürüten diğer siyasal çevrelerin ideolojik, politik olarak eksikliğini ortaya koyuyoruz. Ancak unutmamalıyız ki bizlerin boş bıraktığı alanı reformizm, uzlaşmacılık doldurmayı bekliyor. Bu noktada kendimizin özeleştiri verme mekanizmasını daha etkin ve çözücü çalıştırmamız lazım. Bugünlerde giderek artan taciz, tecavüz, kadın katliamları ve çocuk istismarına karşı güncel sürece cevap verebilmeli ve pratikler örebilmeliyiz.

Siyasal devrim gerçekleşikten sonra kadın sorunu çözüme ulaşmış olmayacak, mücadele toplumsal devrim gerçekleşene insanlık sosyalizme ve sonrasında komünizme ulaşana kadar devam edecektir.

Bugünkü asıl görevimiz önümüzdeki süreçleri daha donanımlı ve sabırlı karşılamak için bugünden itibaren sorumluluklarımızı sağlam temellerle yerine getirmektir. Bu sebeplerden dolayı üniversite ve liselerde Marksist-Leninist politikaların kadın sorununa bakış açısını yaymak için ortaya yeni yöntemler koymak zorundayız.

Marksist-Leninist genç kadın öğrencilerin kendi çalışmalarını örmeleri ve öz örgütlülük bilincini yükseltme çabaları bahsettiğimiz feminist yaklaşımları bertaraf edecektir.

İlk olarak önümüze koymamız gereken hedef kendi politik bilincimizi geliştirmektir. Fakat bu sorumluluğumuzu yerine getirirken etkili bir pratik örnek için daha fazla çabalamalıyız.

Bu bağlamda Clara Zetkin'in Lenin'den Anılar kitabında şöyle deniyor: *“Örgütlenme ile ilgili olan şeyler, ideolojik anlayışımızdan çıkar. Komünist kadınların ayrı birlikleri yoktur. Komünist kadının yeri tıpkı komünist erkeğin olduğu gibi partide üyeliktir. Eşit yükümlülükler ve haklarla. Bu konuda hiçbir görüş ayrılığı olamaz. Ancak gerçeklere gözümüzü kapatamayız. Parti özel görevi en geniş kadın kitlelerini uyandırmak, onları partiyle bağlamak ve sürekli olarak onun etkisinde tutmak olan çalışma gruplarına, komisyonlarına, komitelere, kollara ya da başka nasıl adlandırılırsa adlandırılırsın organlara sahip olmalıdır. Bunun için tabii ki bu kadın kitleleri arasında tamamıyla sistematik bir çalışma yapmamız gerekiyor.”* Bunun için kadın öğrencilere, yeni insanlara ulaşabilmenin yollarını yaratmamız ve ideolojik mücadeleyi büyütmemiz gerekiyor.

C. EYLEM

Gündemden Notlar

- 2015 yılında dünya genelinde açlık çeken kişi sayısı 784 milyonken 2017 yılında yaklaşık 40 milyonluk bir artışla 821 milyona ulaşmıştır.
- İstanbul'da 16 bin polis ve bekçiye komando eğitimi verildi.
- Döviz kurlarıyla bağlantılı olarak yükselen kağıt fiyatları nedeniyle 300 gazete ve matbaa kapandı.
- Türkiye'de milyoner sayısı 170 bin. 8 ayda milyoner sayısı 50 bin arttı.
- Üniversitelere kayyum rektör atayan, akademisyenleri KHK ile ihraç eden Erdoğan: " Türk üniversiteleri en özgür dönemini yaşıyor." dedi.
- Cezaevlerinde kapasite fazlalığından 12 kişilik koğuşlarda 30 kişi kalıyor. Dönüşümlü yatan mahpuslar var.
- Lüleburgaz Anadolu Lisesi öğrencileri ailelerinden habersiz Ensar Vakfi seminerine götürüldü. Seminerin gerçekleştiği salondan çıkmak isteyenler engellendi.
- Aydın'da Mustafa Ali Yümlü adlı çiftçi borçları yüzünden intihar etti.
- (TÜİK) Temmuz ayı işsizlik rakamlarına göre; işsiz sayısı 2018 yılı temmuz döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 88 bin kişi artarak 3 milyon 531 bin kişi oldu.
- Erdoğan " 2013'ten sonra Gezi gibi olaylarla ekonomimiz bozuldu." açıklamasında bulundu.
- CMS Jant'ın fabrika inşaatında çalışan işçiler 4 aydır maaş alamıyor. Şirket, işçileri şantiyeden göndermek için silah ve polisle tehdit etti. İşçiler isyan etti.
- Mısırda kızgın bir demiri üç kez yalayan kadın yalan testine tabi tutuluyor.
- Dünya gazetesi, ekonomik sıkıntılar, artan maliyetler, ithal kağıt fiyatlarında yükseliş sonrasında gazetenin basılı yayınına son vererek sadece internet ortamında yayını sürdürme kararı aldı.

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi /Adana

Liselilerin Sesi

Öğrencileri her geçen gün başarısızlığa mahkum eden, geleceksizleştiren, işsizliğe ve intihara sürükleyen eğitim sistemi gün geçtikçe şiddetini artırıyor. Kapitalist sistemin temsilcisi dinci, gerici, faşist iktidarın çürümüş eğitim sistemi içerisindeki çelişkisi gün geçtikçe kendisini daha çok gösteriyor. Bugün dinci-faşist iktidarın konumlanması eğitim sistemini de yakından etkiliyor.

Yakın tarihte yaşanan Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi öğrencileri tacize karşı dersleri boykot etti. İstanbul'da bulunan Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi öğrencileri Twitter'da "#tacizesesçikar" hashtag ile kampanya başlattı, ta-

cizci öğretmenin istifası talebi ile dersleri boykot etti.

Geçtiğimiz sene K.M.A. Lisesinden mezun olan ve bu sene üniversiteye başlayan Eylül isimli kadın öğrenci lisedeki coğrafya öğretmenin tacizlerini okul idaresine şikayet etmiş, devamında yürütülen soruşturmada sonuç alamayınca olayı mahkemeye taşımış. K.M.A. Lisesi öğrencileri açıklama yayımlayarak "Okulumuzda maalesef bir taciz vakası ve tacizci bir hoca mevcuttur. Okulun öğrencileri olarak buna sessiz kalmamız asla ama asla mümkün değildir" demiş ve Twitter'da "#tacizvarsesçikar" hashtagi ile kampanya başlatmıştır.

Lise öğrencilerinin başlatmış olduğu kampanyaya ilişkin okulun eski öğ-

rencisi olan Eylül ‘İnanılmaz geri dönüşler aldım, çok fazla destek aldım. Şu anda lisede olan öğrencilerden daha önce hiç duymadığımız olaylar dinledim. Bir yandan bütün bunların bu kadar kişi tarafından yaşanmış olmasından dolayı üzülüyorum, bir yandan da bir şeyler değişeceği düşüncesiyle umutlanıyorum.’ dedi.

Öğrenciler 23 Ekim günü tacizci öğretmenin istifa etmesi talebiyle dersleri boykot etti. Söz konusu öğretmen ise öğrencilerin boykotu sırasında kendisini öğretmenler odasına kilitledi. Lise öğrencileri okullarındaki taciz vakası ve tacizci öğretmene karşı “Herkesi duyarlı olmaya ve bu durumda ani ve refleksi olarak gerçekleşebilecek her olay ihtimaline karşı şiddetle karşı çıkmaya çağırıyoruz” açıklaması yaptılar. Okul çıkış kapısının önünde toplanan yüzlerce öğrenci ve veli, alkışlar ve ıslıklarla durumu protesto etti. Ardından açıklamasına geçildi. Açıklamada sürece dair kısa bir bilgilendirmenin yapılmasının ardından asla tacize ve cinsel istismara geçit vermeyecekleri, mücadeleyi her alanda büyütecekleri ve liselilerin yalnız olmadığı vurgulandı. Eylemde “Susma sustukça sıra sana gelecek” sloganları atıldı.

Öğrencilerin eylemsellikleri kısa sürede sonuçlanmıştır. Tacizci öğretmenin okuldan uzaklaştırılması talepleri kabul edilmiştir. K.M.A. Lisesinde olduğu gibi daha bir çok lisede taciz, tecavüz ve cinsiyetçi yaklaşımlar baş gösteriyor. Bizler çok iyi bilmekteyiz ki bütün bunlar aslında çürümüş kapitalist sistemin getirileridir. Bugün bu lisedeki öğrencilerin karşılaştıkları soruna karşı ortaya koydukları devrimci pratik herkese örnek olmalıdır. Fakat tacizci öğretmenin okuldan uzaklaştırılmış olması kısa vadeli bir kazanımdır. Asıl kazanım gerici-dinci eğitim sistemini yok edip yerine bilimsel eğitim sistemini inşa etmektir.

Bütün bunlar bizlere birlikte, ortak düşmana karşı mücadele etmemiz gerektiğini gösteriyor. Bulduğumuz yerlerde (liselerde, üniversitelerde, dershanelerde, sokaklarda...) birlik olarak pratikte bulunmak daha büyük ve kalıcı kazanımlar için adım olacaktır. Herkesi bu ve buna benzer yaşanan olaylara karşı çözüm için dayanışma ve birlik olmaya davet ediyoruz.

**TACİZE, TECAVÜZE, CİNSİYETÇİ EĞİTİME KARŞI
YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ!**

ANTAKYA LİSE DÖB

YÖK ve Mücadele Pratikleri

*“Tarihin her anı tanıktır bize,
İlk kez bu topraktan dinlemiştik
Toprak Bölünüp parçalandığı zaman
Çitlerle çevrilip sınırlandığı zaman
Ve topraklılar tanrılaşıp
Topraksızlar köleleştiği zaman
Acının ilk yangını
O zaman tutuşmuştu içimizde
Sevginin ilk yaprağı o zaman solmuş
O zaman kurumuştur ellerimizde”*

Adnan Yücel’in koca bir kitabı sığdırdığı dizelerinde vurguladığı “o zaman”dan günümüze tarih sınıf mücadeleleri tarihi olarak süregelmiştir. Toplum sınıflara bölündükten, sınıf mücadeleleri başladıktan sonra egemen haline gelen her sınıf, iktidarını yönetilen sınıflara kabul ettirmeye çalışmıştır. Egemenler bunu yalnızca zor kullanarak yapmayı aynı zamanda ezilenler üzerinde bir rıza da inşa etmişlerdir.

Bahsi geçen rıza üretim aygıtları tarih boyunca çeşitlilik göstermekle birlikte günümüzde kullanılan mekanizmalar eğitim, din, milliyetçilik, gazeteler, televizyon kanalları, sosyal medya, çeşitli partileri içeren seçim sistemi, idealist aydınlar ve sanatçılar ve daha nice... Bunların tümü toplumun sınıflara bölünmüş olduğu gerçeğini gizleyerek ezilenleri sömürülmeye razı etme ve bu ezen ezilen ilişkisinin devamlılığını sağlama işlevini görmektedir. Bahsettiğimiz üst yapı kurumlarının her biri ayrı bir inceleme konusu olmasından ötürü yazımın

kalan kısmını eğitim konusuyla sınırlı tutacağım.

Eğitim, toplumun sınıflı yapısını devam ettirme işlevinin yanı sıra toplumu sınıflara ayıran tarihsel ve toplumsal düzen tarafından belirlenir. Diğer tüm üst yapı kurumları gibi, toplumda egemen olan iktisadi üretim ve

olduğunu, bu topraklarda yetişen bireylerin de şovenizmle, dincilik ve gericilikle donatılmış olmadıklarını varsayalım. T.C devleti Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarının (koruyucusu olduğu sermaye sınıfı tarafından), oradaki ticari pazarın denetim altında tutulması adına, bir işgal sava-

değişim ilişkileri üzerinde hareket eder. Eğer karşımıza başka türlü değil de bugünkü gibi bir eğitim sistemi çıkıyorsa, bu, içinde bulunduğumuz maddi koşullar böyle gerektirdiği içindir. Somutlaştırmak gerekirse; bir an için verilen eğitimin milliyetçilikten, dinci gericilikten yoksun bilimsel bir eğitim

şına giriştiği zaman; bilimsel eğitimden geçmiş, materyalist bakan insanları kan dökmeye ve “yeri geldiğinde” şehit olmaya ikna edebilecek midir sizce? Kesinlikle hayır! Tam olarak bu nedenle, mevcut sınıfsal sömürü düzeni öyle gerektirdiği için, günümüzde eğitim şoven ve gerici olmak

zorundadır. Faşizmin darbeler, askeri zor yoluyla kurumsallaştırıldığı coğrafyalarımızda eğitimin sermayenin ve faşist devletin sıkı denetiminde olmasını sağlamak için YÖK kurulmuştur. Fakat YÖK siyasal iktidarlar değişse de yerli yerinde kalmıştır ve bugüne kadar faşizmin, sermayenin vazgeçilmez bir kurumu biçimindedir.

Bu kurum sayesinde akademi, liseler, eğitim müfredatı sermayenin didediği gibi müdahale edebileceği bir aygıttır. Bundan kaynaklı var olan toplumsal düzen aynı kaldıkça “Eğitim bilimsel, parasız ve anadilde olsun”, “İmam hatipler kapatılsın”, “YÖK kaldırılınsın” gibi talepler gerçekleştirilemez taleplerdir. Lenin bu durumu “Politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük kazanılamaz” diye ifade etmiştir. Bu bağlamda bakıldığında akademik özgürlük mücadelesi, kapitalizme karşı özgürlük mücadelesinden ayrı ele alınamaz.

Emekçi kökenli öğrencileri paralı eğitime mahkum eden, bilimsel eğitimden uzaklaştıran, gelecek kaygısı yaşatan, cinsiyet ayırımına maruz bırakan sistem ile işçi sınıfını yoksulluğa mahkum eden, geçimini sağlayamadığı için intihara sürükleyen sistem aynıdır. Düşman ortaktır, kapitalizm! Öğrenci gençlik, kendi akademik sorunlarıyla sınırlı kaldıkça bu sorunların biri bitip diğeri baş gösterecektir. Oportünist ve sosyal reformistlerin vaaz ettiklerinin aksine, öğrenci gençlik yaşamını derinden etkileyen, geleceğini karartan ve kendisini boğan sorunlardan kurtulmak istiyorsa, toplumsal düzenin yegane devindirici gücü olan işçi sınıfının öncülüğünde politik iktidar mücadelesi yürütmelidir. Emekçi kökenli öğrencilerin akademik sorunlarının kalıcı çözümü sosyalizmdir. Öğrenci gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur.

Tahir Kara

Öğrenci Hareketinin Açmazları; Eleştirel Bir Bakış

Türkiye ve Kürdistan'da egemen toplum biçimi olan burjuva toplumun derin bir bunalım içinde olduğunu, burjuva toplumun birbirine düşman iki kampa bölündüğünü sokaktaki çoğu insan net bir şekilde görebiliyor. Fabrikada, okulda, üniversitelerde, iş yerlerinde, emekçi semtlerde toplumun geniş kesimlerinin dinci-faşizmin ve bilfiil sermayenin egemenliğini destekleyenler ile buna karşı olanlar şeklinde bölünmüş olduğunu görebiliyoruz.

Bir yandan devrim ile karşı-devrim arasında keskin bir kapışma devam ederken, diğer taraftan da devrim cephesinin farklı mücadele alanlarında da reformizm ile devrimci güçler arasında bir kapışma sürüyor. Bunları en net olarak görebildiğimiz yerlerden bir tanesi de öğrenci gençlik faaliyetidir. Bu yazımızda hem bu kapışma üzerinde duracağız hem de öğrenci hareketinin bulunduğu duruma dair kendi özeleştirimizi de vererek bir perspektif ortaya koymaya çalışacağız.

Öğrenci gençlik mücadelesinde ne gibi yaklaşımlar var? Bu yaklaşımlar bu dönemde mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabiliyor mu?

Öğrenci gençliğin kendi bağımsız sorunlarının sistemin genel işleyişinden, üretim ilişkilerinden bağımsız olamaması taleplerinin de gerçekleşmesi ise sosyo-ekonomik sistemin, mülkiyet ilişkilerinin ve siyasal sistemin değişmesinden geçiyor. Buna dair çok farklı yaklaşımlar olmakla beraber akademik ve demokratik taleplerin bazı hukuksal değişimlerle, üniversite duvarları ardında değişeceğini savunan akademistler var. Bir de öğrenci hareketindeki politik talepleri devrimci iktidar mücadelesi ile birleştiren devrimci öğrenciler var. Devrimci öğrenciler öğrenci hareketinin toplumsal mücadeleden bağımsız olmadığını faşizmin, tekelci gericiğin egemen olduğu iki ülkede faşizmin yıkılmadan halk demokrasisi

tesis edilmeden, akademi, liseler, eğitim sistemi üzerindeki yoğun devlet baskısı kaldırılmadan akademik özgürlük sağlanamazı savunmaktadır. Politik özgürlük ile akademik özgürlüğün diyalektik ilişki bütünlüğü düşünüldüğünde doğru bilimsel yaklaşım bu olmaktadır. Fakat devrimci öğrencilerin yoğunlaştığı öğrenci gençlik kitlelerine birleşmiş bir reformizm ve karşı devrim yönelmektedir. Gençlik kitlelerinin politik olarak yanıtlan dost görünümlü reformizm çoğu siyasal hareketin yaklaşımlarının benzer olmasından dolayı daha hızlı yan yana gelebiliyor ve sesi daha kalabalık çıkıyor. Sürecin gerçek ihtiyaçlarını ancak devrimci politikalar karşılayabilir, reformizm ve akademizm sürecin daha gerisindeki çözümlenmeleri ile gençliği ancak yanıltır fakat şu konuda bu unsurlar öğrenci gençlik hareketi içinde daha fazla ulaşabilmektedir. Bundan kaynaklı devrimci güçler

olarak daha fazla insana ulaşmalı, devrimci öğrenciler olarak görüşlerimizi daha fazla insana ulaştırarak ideolojik politik üstünlüğümüzü maddi güce dönüştürmeliyiz.

Kitle hareketinin gerilemesi ve öğrenci hareketine yansımaları nelerdir? OHAL döneminde ve daha sonrasında devam eden süreçte öğrenci gençliğin hareket alanının daralmasının nedenleri nelerdir?

Öğrenci gençlik hareketi bizim coğrafyalarımızda kendi başına yürüyen, kitle hareketi geri düşse de hareketi ileriye taşıyabilen bir noktada değil. Gezi ile birlikte yükselen, 6-8 Ekim’de ve daha sonrasında Sur-Cizre ile devam eden ayaklanma süreci, faşist devletin çok yoğun baskısı ve saldırı ile karşılaştı. Binlerce tutuklama, kentlerin yıkılması daha sonrasında gerçekleşen darbe girişimi ile birlikte ilan edilen OHAL ‘le devrimci güçlere karşı bir süre avına dönüştü. İki ülkedeki politik durumu dinci-faşizm yönetemediği için zor aygıtlarının kullanımının önünü olabildiğince açtı. Devletin zor aygıtlarını tek elden yönetmeyi, sivil-faşist güçleri silahlandırmayı gerçekleştirdi. Fakat kitle hareketinin gerilemesinin öğrenci hareketine etkileri öğrenci hareketini ön plana çıkarır durumda olmadı. Üniversitelerde, sokaklarda, liselerde öğrenci gençliğin geniş unsurlarının katılımı ile güçlü olan hareket devrimci güçlerin yani bizlerin onlara

yeterince ulaşamamasından kaynaklı, önünde dövüşebileceği devrimci bir programı bulamadığı için ve hareket halindeki gençlik kitlelerinin enerjisini sokağa, devrime yönlendiremediği için hareket düne göre geri çekildi. Fakat bu geri çekilme insanların yılması, korkudan devrimcilere sırtını dönmesi, siyasetten uzaklaşması biçiminde gerçekleşmedi. Gençlik kitleleri içerisinde yüzünü sola dönen hala binlerce genç insan var, krizin yarattığı geleceksizlik, çürümüşlük, piyasacı eğitime karşı, akademiden bilimin tasfiyesine karşı ciddi bir öfke ve politize olma durumu var. Fakat bu politize olma durumuna devrimci öğrenciler yeterince yön veremediği, yeni gençlik unsurlarına daha etkili temas edemediği sürece gençlik kitlelerinin mücadeleye bağımsız katılımı daha düşük olacaktır. Ayrıca siyasal çalışma yürüten biz devrimci güçlerin hareket alanı daha da daralacaktır.

OHAL döneminde devrimci güçlere karşı yaratılan süre avında, baskı ortamında ve OHAL’den sonraki süreçte, devrimci öğrenciler olarak ne yapmanın güncelliğini ve politik zeminini nasıl örgütledik, örgütleyeceğiz?

Devrimci mücadele yürütmeye temel araçlarımızdan biri, ileriye gidebilmek her zaman eleştiri-özeleştiri mekanizmasını çalıştırmaktır. Bu yazımızın konusu da aslında yürüttüğümüz öğrenci çalışmasına dair bir de-

ğ erlendirme yazısıdır. Bu yüzden öğrenci gençliğin ileri unsurlarını örgütlemeyi, gençlik içinde devrimci görüşleri yaymayı isteyen bizler eksik, yanlış gördüğümüzü mahkum etmekten, politik bir dille yapıcı bir şekilde eleştirmekten ve eksik bıraktığımızın öz eleştirisini vermemekten çekinmeyeceğiz. Öğrenci gençliği devrim saf-

larına örgütlemek, akademizme ve reformizme karşı amansız bir mücadele vermek biz DÖB'lülerin bir görevidir. OHAL öncesinde, OHAL boyunca ve OHAL'den sonraki süreçte hiçbir zaman fırtına geçsin, bugün bekleyelim yarın doğruluruz yaklaşımına sahip olmadık, daha fazla insana ulaşmak için çabaladık, baskılara rağmen mücadeleyi sürdürdük. Bunu anlatırken kendimizi övme gibi bir amacımız yok bunun böyle anlaşılmasını istemeyiz. Fakat bu zor dönemlerde bekleme, pasif kalma yaklaşımları çok yaygınlaştı, hatta birçok siyasal örgüt hareket edemez duruma geldi. Bunun gerçekleşmesi devrimci olan güçlere de yansıdı, kitlede devrimci, sosyalistlere olan

güvensizliği telafi etmek zaman alan bir durum. Ama yukarıda da bahsettiğimiz sürece uygun cevap verebilme konusunda hepimizin daha yolu var. Ancak devrimci iddiayı taşımak, bunda ısrar etmek bizleri diğerlerinden ayıran, kitlede bize

dair güveni, bağları tesis edebilecek şeydir. Bu yüzden bugün ne yapmanın güncelliği ve politik zemi-

mini daha fazla insan tarafından dile getiriliyor. Ne yapmalı meselesine devrimde ve politik özgürlük için mücadele etmede ısrarı hedef olarak koymak ve mücadele araçlarımızı daha fazla buna göre örgütlemek gerekiyor. Geniş gençlik kesimlerine gitmekten, tartışmaktan, ısrar etmekten çekindiğimiz oluyor, bunu mahkum etmemiz ve daha fazla çabalamamız gereken bir dönemdeyiz. Kitle içinde pratikler örgütleme, tartışmalar yapma, ideolojik, politik okumaları sürece göre yoğunlaştırma ihtiyacımızı karşılamalıyız. Şimdi daha fazla çabalamalı, ileriye yürümeliyiz!

Z. Vasily

SOVYETLER'İN UNUTULMAZ YAZARI: SİMONOV

İnsanlığın kaderini değiştiren, geleceğe yön veren, kanlı, acı dolu ve direnişin muazzam bir cesaretle yürütüldüğü bir dönem...

Yıl 1941-1943 arası.Stalingrad'dan Moskova'ya kadar tüm Rusya toprakları, Nazi işgali altında.Nazilerin tek bir hedefi var; sosyalizmin ilk kalesi olan Sovyetlerin kökünü kurutmak. Bu hedeflerini gerçekleştiremeyen Naziler 2 Şubat 1943'te Stalingrad'da,1945 yılında tüm dünyada yenilgiye uğradı.Milyonlarca insan öldü, yaralandı, birçok şehir yeniden inşa edildi. Yoksullukla boğuşan,Rusya'nın dondurucu soğuşunda savaşın sıcaklığını hisseden milyonlarca insanın acılarını,aşklarını, zaferlerini yazan binlerce insandan biri Konstantin Simonov...

Çoğu insan bir savaş muhabirinden yazar olamayacağını düşünebilir. Fakat savaşın gerçekliğini Simonov kadar yalın ve akıcı anlatan yazarlar sınırlıdır.

Simonov, Kızıl Yıldız ve Savaş Bayrağı dergilerinde çalışırken 2.Dünya Savaşı patlak verdi. Simonov, gazetesi tarafından savaş muhabirliği yapmak için Stalingrad'a gönderildi. Cepheye partiye kaydoldu ve parti komiserliği yaptı.Cephedeki sıradan insanların, olağanüstü zamanlarda yaptıkları kahramanlıklarını, zaafalarını, aşklarını canlı bir şekilde verir Simonov.

Albayın Aşkı, Günler ve Geceler, Savaşı 20 Gün, Savaş Günleri, İnsan Asker Doğmaz, Silah Arkadaşları gibi kitapları yazdı.1974'de Lenin Edebiyat Ödülünü kazanan Simonov, öldüğünde Sovyet Yazarlar Birliği sekreterliğini yapıyordu.

Simonov'u ve o dönemleri daha iyi anlayabilmek için Günler ve Geceler

adlı kitabını inceleyebiliriz. O dönemde Stalingrad Naziler tarafından kuşatma altına alınmıştır. Stalingrad halkı o bölgeyi boşalttığı; havan toplarının, ölümün, yaralıların kol gezdiği ve her an yanı başınızdaki yoldaşınızın ölebileceğini bilerek yaşamaya çalıştığınız zamanlar...

Savaş Sovyet Rusya'nın birçok bölgesinde çok şiddetli bir şekilde devam ediyordu. Stalingrad'da uzun süre dışarıdan destek alamadan, mevzilerini koruyan ve saldırı hattı ören bir taburun hikayesini göreceksiniz kitapta.

Komutanların diğer askerlere olan yaklaşımlarını, sırf intikam uğruna yanlış karar alıp hem kendisinin hem de taburundaki askerlerin ölümüne yol açan komutanı, savaştan sağ çıkıp çıkmayacaklarını bilmemelerine rağmen aşk yaşayıp, gelecek planları yapan insanları göreceksiniz.

Hayatın sıradan akışı içerisinde birçokumuz cesaretli olmadığımızı düşünebiliriz. Sıradanlığın yok olup, olağanüstü yaşadığımız dönemlerde ölüm

ve yaşam arasındaki çizgi o kadar incedir ki, cesaretli ve uyanık olmaktan başka çareniz yoktur. Nazilerin havan toplarına, makineli tüfeklerine, Rusya'nın buz tutmuş nehrine ve yollarına aldırmadan saatlerce sürünerek gideceği yere varan yiğit Saburov'u göreceksiniz kitapta.

Kitaplarıyla olduğu kadar şiirleriyle de insanları etkileyen Simonov'un en ünlü şiirlerinden biri, sevdiği kadına yazdığı 'Bekle Beni' şiiridir. Savaşın çetin olduğu dönemlerde sevdiği kadını düşünmekten kendini alamayan Simonov, şiirini izne çıkan bir askere vermiş ve gazeteye ulaştırmasını istemiştir. Şiir gazetede yayınlanmış ve kısa sürede aşıkların diline dolanan ve tüm cephede söylenmeye başlanan bir şiir olmuştur.

Şiirleriyle, yazarlığıyla, muhabirliğiyle bizlere toplumcu sanatın nasıl olduğunu gösteren Simonov'u, sosyalizmin geleceği için büyük bedeller ödeyen Saburovları, bu uğurda tüm ölümsüzleşenleri yaşatmamız gerekiyor.

*“Bekle beni, döneceğim ben
Çok çok, bıkmadan bekle!
Sarı yağmurların
Hüznü basınca,
Kar kasıp kavururken,
Kızgın sıcaklarda – bekle.
Uzak yerlerden mektuplar kesilince
Bekle beni.
Birlikte bekleyenlerin beklemekten
Usandığına bakma, bekle.
Bekle beni, döneceğim.
Unutmak zamanı geldiğini
Ezbere bilenleri
Hayırla anma!
Varsın oğlum, anam
Hayatta olmadığuma inansın,
Dostlarım beklemekten usansın,
Ocak başında toplanıp
Acı şarapla
Yad etsinler beni.
Sen bekle.
Onlarla birlikte
İçmekte acele etme.
Bekle beni; döneceğim,
Bütün ölümleri çatlatmak için döneceğim
!‘Şansı varmış...’ desinler,
Beklemedikleri için,
Beni bekleyerek
Düşman ateşinden nasıl
Koruduğunu anlayamazlar.
Sağ kalışımın sırrını yalnız
Senle ben bileceğiz
-Bütün sır -senin
Başkalarının bilmediği gibi beklemeyi bilmende”*

Yeni Ekimlerin Zamanı

20. yüzyılın başlarında emperyalistler, varlıklarını sürdürebilmek, uluslararası tekelleri güçlendirmek ve dünya pazarının yeniden paylaşımı uğruna, emperyalist bir paylaşım savaşı olan "1.

Dünya Savaşı'nı yürütüyorlardı.

Dünya çapında yaşanan bu savaşta bir tarafta emperyalistler, oturdukları sıcak

koltuklarından yapacakları anlaşmaları planlıyor, stratejilerine en uygun biçimi ile alınacak ve savaşılacak toprakları kararlaştırıyorlardı. Diğer tarafta ise özellikle sömürge halindeki ülkeler ve savaşmak zorunda bırakılan halklar; milyonlarca ölünün, yaralının arasında açlık ve sefaletle boğuşuyorlardı.

Böyle bir süreçte, ülkelerinde genişletecekleri sınırların, hakim olacakları pazarların hayaliyle ağızları salyalar içinde kalan emperyalistleri o sıcak koltuklarından kalkmak zorunda bırakacak bir olay oldu.

Savaş neredeyse bütün dünyada olduğu gibi Çarlık Rusya'da da çok sert ve ağır koşullar altında geçiyordu. Çarlık

Rusya Doğu'da Japonya, Batı'da Almanya, Avusturya ve Macaristan ile savaşıyor, ciddi kayıplar veriyordu. Cephedeki asker ölümlerinin yanı sıra sivil ölümleri de yaşıyor,

Rusya halkı emperyalistlerin çıkarları uğruna savaşmak istemiyor, cepheleden kaçışlar artıyordu. Ancak savaştan kaçmalar, savaşın yıkıcı etkilerini azaltmıyordu.

Savaşla birlikte daha da pekişen açlık, yoksulluk ve gelecek kaygısı Rusya halkına sokaklardan başka çare bırakmıyordu.

Rusya işçi ve köylüleri Rusya'nın birçok bölgesinde gösteriler, protestolar düzenlerken, RSDİP* özellikle ordunun içerisinde bildirilerle, oluşturdukları komitelerle sosyalist propaganda ve örgütlenme çalışmaları yürütüyorlardı. İstikrarlı ve sistematik bir biçimde yapılan bu çalışmalar sonucu ordunun içerisinde, fabrika ve atölyelerden birçok işçi ve köylü aktif devrimci mücadele içerisine girdi. Fabrikada patronlara, orduda subaylara karşı hareketlenmeler, ayaklanmalar başladı.

Öfke günden güne artarken 1917 Şubat'ında, Rusya'da bir devrim gerçekleşti. Bir burjuva devrimi olan Şubat Devrimi ile Rusya'da çarlık yıkıldı ve yerine Geçici Hükümet kuruldu. Reformistlerin elinde olan Geçici Hükümet, Rusya'da var olan hiçbir soruna çözüm getirememekle birlikte sosyalist devrim mücadelesini baltalamak amacıyla Rusya'nın dört bir yanında Sovyetler'e ve Bolşevikler'e yönelik tutuklamalar gerçekleştiriyor, Sovyetler'in propaganda yollarını tıkmaya çalışıyordu. Ancak Rusya işçi sınıfının, yoksul köylülerinin dilinde ve alanlarda tek bir slogan yankılanıyordu:

"Bütün İktidar Sovyetlere!"

Ve takvim, 7 Kasım 1917'yi gösterirken Rusya proleteryası, Petrograd'daki kışlık sarayına girip ipleri burjuvazinin elinde olan Geçici Hükümet'e çelik yumruğunu salladığında; tarihinde ilk defa olarak emeğin iktidarını kuruyor, sosyalist sisteme geçiyordu.

İlk adım, sekreterinin Lenin olduğu Halk Komiserleri Konseyi'ni kurup ardından 1.Dünya Savaşı'ndan çekildiklerini duyurmaktı. Aynı zamanda Çarlığın bütün dış borçları reddedildi.

Burjuvazinin denetiminde olan bankalara, fabrikalara ve yine özelleştirilmiş doğal kaynaklara halk adına el konuldu. Sosyal anlamda ise; eğitim ücretsiz ve zorunlu hale getirildi, din ve inanç özgürlüğü kabul edilerek dini propaganda yasaklandı, günlük çalışma saati 8 saate düşürüldü, çocuk işçilik yasaklandı, alınan ücretlere zam getirildi.

Kapitalist sistemde ailede rolü ev işleri yapıp çocuk bakmak olan ve çalışma hayatında ucuz işgücü olarak görülen kadınların; toplumsal, hukuksal ve ekonomik anlamda erkeklerle eşit bireyler haline gelebilmesi ve toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanabilmesi için yasalar çıkarıldı. Uluslara kendi kaderini tayin hakkı verildi ve böylece SSCB'de var olan birçok ulus özgürleştirildi.

Bütün bu uygulamalar yoğun emek ve çaba ile halka benimsetilirken hem ülke içerisinde karşı devrimciler sosyalizme yönelik saldırılarını sürdürüyor, hem de emperyalistler dışarıdan aynı saldırıları gerçekleştiriyordu. Henüz inşa halinde olan sosyalizmi bu saldırılardan korumak, karşı devrimcileri engellemek gerekiyordu. Bu amaç doğrultusunda Ekim Devrimi ile birlikte 'proleterya diktatörlüğü' uygulanmaya başladı. Yine bu amaçla ilk Sovyet istihbarat ve gizli polis teşkilatı olan "Çeka" kuruldu.

Ekim Devrimi temel olarak işçi sınıfının özgürleşmesi ile kadınların, ulusların ve bütün insanlığın kurtuluşunun sosyalist ve aslında komünist bir toplum olduğunu bütün dünyaya gösterdi.

Lenin ve Bolşevik Parti önderliğinde kazanılan bu zafer sosyalizmin somut bir örneğini yaratarak, sosyalizmi evrensel olarak bilinen ve sonra-

sında birçok ilki gerçekleştirerek güçlenen bir noktaya getirmiştir.

Bugün devrim ve komünizm mücadelemize ışık olan Ekim Devrimi'ni yeni yöntemlerle yeniden canlandırmak gerekiyor. Çünkü bugün öğrencilere, kadınlara, doğaya, yaşama düşman olan kapitalizmi yerle bir etmek için tek yolumuz işçi sınıfının

özgürleşmesidir, sosyalizmdir. Ve sosyalizm için mücadele ederek, örgütlenerek sosyalizmi yaşatmak, bütün dünya da egemen kılmak bizim elimizde..

Devrimci Öğrenci Birliği olarak,

sosyalist öğrenciler olarak bizler bugün Ekim Devrimi'nden aldığımız dersler ile okullarımızda ve bulunduğumuz her alanda "Politik Özgürlük

Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" diyerek mücadelemizi büyütmeliyiz!

Kızıl bayrağımız yeni Ekim'lerde özgürce dalgalansın diye DÖB'de Örgütlenmeye!

NAZLI CAN

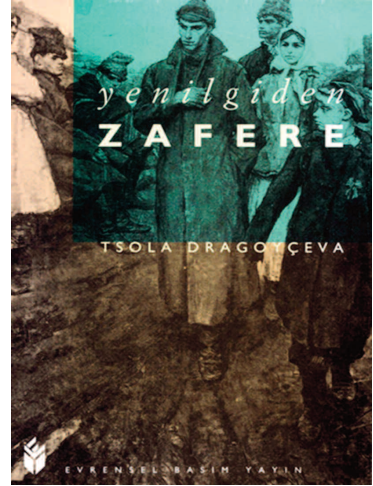
Yenilgiden Zafere / Kitap Tanıtımı

“Parti, Marksizm- Leninizme olan inancını hiç yitirmeden, yapılan hatalardan gerekli dersi çıkararak, Bolşeviklerin tecrübelerinden yararlanarak, saflarını mücadele içinde yeniden kurup pekiştirerek, savaşın sürdürülmesi ve galibiyete dek mücadele çağrısında bulundu. Parti yaralanmıştı ama yaşıyordu, dipdiri ayaktaydı.”

Bulgaristan devrim tarihinin en hareketli kesitini anlatan bir anı kitabı olan "Yenilgiden Zafere", işçi sınıfı ve emekçilerin ülkedeki siyasal ve toplumsal koşullara göre değişen, açık, yarı açık ve gizli örgütlenmesini, devrimci durumun varlığı koşullarında özel askeri örgütlenmeyi, bu örgütlenme modellerinin iç içe geçen ve birbirini güçlendiren yanlarını ortaya koymaktadır.

Yenilgiden Zafere, Bulgaristan Devrim Tarihinin 1921 ile 1944 yılları arasındaki en hareketli dönemini, en ilginç yönleriyle ele alır. Yazarın yaşamının temel çizgileri hatırlandığında, anıların kişisel anılar olmayacağı kendiliğinden anlaşılacaktır. Tsola Dragoyçeva, çok genç yaşlarda mücadeleye katılmıştır. Kanlı bir darbe ve devrim dönemi olan 1923-25 yıllarında Bulgaristan Komünist Partisi'nin gizli Askeri Örgütü'nde bir eylemcidir. 8 yıllık tutukluluğun ardından yeniden mücadelenin içindedir. Merkez Komite üyeliğine ve ardından da siyasi büro üyeliğine seçilmiş, ağır gizlilik koşullarında Merkez Komitesi örgütlenme sekreterliğini sürdürmüştür.

Dünya devrim tarihi içinde son derece özgün bir yere sahip olan, zengin ve öğretici deneylerle dolu Bulgaristan Devriminin başlıca politik ve örgütsel sorunları; strateji ve taktik sorunları, silahlı mücadelenin, açık ve gizli çalışmanın birleştirilmesi, birleşik cephe, örgüt yaşamı ve sorunları... Bu kitapta son derece çarpıcı bir şekilde ve coşkulu bir anlatımla dile getiriliyor.

*BAŞLAR YUKARI ŞANLI SAVAŞÇILAR!
YAŞASIN İŞÇİLER- KÖYLÜLER!
YAŞASIN EMEKÇİ BULGARİSTAN!*

“Kutsal bir halk davası olan davamıza derin bir inanç besleyen bizler, tüm emekçiler, yenilginin acıları ve baskıları yiğitçe omuzlayacak, daha büyük bir enerjile ve artan bir coşkuyla, yeniden halk davasının hizmetine girecek ve zafer kazanana dek durup dinlenmeyeceğiz. Bezginliğe, umutsuzluğa, hayal kırıklığına yer yok!”

Kitapta devrimci ahlakın ve inancın bilinci ile şartlar ne olursa olsun her yenilgiden sonra pes etmek yerine ders çıkartıp ilerlemenin önemi vurgulanmıştır. Bu ilerleme sürecinde somut durumu en ince ayrıntısına kadar anlayıp yorumlamak ve harekete geçmenin önemi oldukça açık bir anlatımla okuyucunun gözleri önüne serilmiştir. Kısaca *yenilgiden zafere* yaşanan her olumsuz olay ve sorun karşısında yeniden bir yol bulup çözüme gitmenin, her şartta yeniden başlamların romanı...

Genç Bir İşçi

Parmaklıkların Ötesinde / Öykü

Saat ikiyi on yedi geçiyor. Uzun zamandır yıkanmamış ağır bir battaniyenin altında, çenemi, enseme, battaniye nereme değmişse artık, orayı deli gibi kaşımaya başlıyorum. Duvarlarda belli belirsiz izler. Kimi bir şekil almış, çözümlenmeyi bekliyor. Kimisi başına buyruk bir edayla boylu boyunca uzanmış gidiyor. Neyse ki kol saatimi görüp de almadılar diye iç geçiriyorum.

Tek tesellim bu... Hafiften göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor. Kapatıyorum gözlerimi ve zamanı kendi seyrine bırakıyorum, kendi alemime dalıyorum.

Saat dördü otuz üç geçiyor. Vaktin bu kadar yavaş geçmesine sövüyorum. Aklıma işe koyulmak için yola düştüğüm zamanlar geliyor. Tıklım tıklım otobüs durağa yaklaşıyor. Gitti gidecek neredeyse. Koşup yetiştiriyorum arka kapıya.

Bindiğimde duyduğum iç ferahlığı ve fabrikanın kapısından adımımı attığımda yine aynı yorgunluğun ve uykusuzluğun çıldırtıcılığı.

Bir baş uzanıyor içeriye, kafamı çeviriyorum sağ tarafa. Geri çekiliyor sonra. Herhalde kendime bir şey yaptım mı diye bakmaya geldi. Oysa demiştim ya ayakkabı bağcıklarımı çıkarmamı istediklerinde, ben kendime zarar verecek olsaydım burada olmazdım, diye. Tekrar dalıyor gözlerim, koyu mavi bir ufka.

Saati umursamıyorum artık. Öyle ya, baktıkça zaman geriye akıyor sanki. Bir çıtırtı duyuyorum sağ taraftan. Dönüp baktığımda Kenan'ı görüyorum. Doğ-

ruluyorum hemencecik. Sırtıma vuruyor Kenan. Açılmamış olan bir paket meyve suyu, karamelli bisküvi, çubuk kraker ve boş bir su bardağını işaret edip, “*Görünüşe göre açlık grevi istikrarla devam ediyor ha!*” deyip bir kahkaha atıyor. Öyle şefkatle gülümsüyor ki, nezarethaneye uzay boşluğundan düşen bir toz bulutu savruluyor sanki. Ayak ucumda biri daha var. Karanlıkta pek seçilemiyor yüzü. Esmer, sıska bir oğlan. Serçe parmaklarıyla kulaklarının üstüne düşen saçlarını iki yandan da narince geriye atıyor. Onun kucağında da kalın bir bezden tütün torbası var. Yine o her zamanki aksanıyla “*Geçmiş olsun yoldaş, sen de iyi alıştın ama*” deyip gülümsüyor. Şaşıyorum sadece. Ne yapacağımı bilememenin şaşkınlığıyla saatime bakmaya çalışıyorum. Sanki kolum bir betona gömülmüş de çıkıyor gibi. Anlıyorum, çölde görülen serap misali bir hülya benimkisi.

Demir parmaklıkların ardındaki küçücük bir delikten içeriye düşen ışık huzmesi günaydın diyor bana. Saat sekize yaklaşıyor. Bir gözaltı anısı daha bitmek üzere ha, diyorum kendi kendime. Diğer yoldaşımı düşünüyorum. O nasıl hissediyor acaba, uyuyabildi mi geceleyin? İlk onu görmek istiyorum çıktığımda...

Ona yaklaşıyor saat. İri yarı, Trakya şivesiyle konuşan bir polis geliyor kapının önüne. Açılmamış abur cuburları ve meyve suyunu göstererek “Kahvaltını yap bak, çıkacağız az sonra” diyor. Ulan diyorum, kahvaltı dediği şeye bak. Bir gülme isteği doğuyor içime. İftarlık Gazoz filmindeki bir sahne canlanıyor gözlerimin önünde. Plajda gazoz satan Adem’e, bir teyzenin ısrarla yemek ikramında bulunması geliyor aklıma. Sen de diyorum, çok önemsiyorsundur beni şimdi.

Dışarıya çıktığımda, sanki dün geceyi nezarethanede geçiren ben değilmişim gibi hissediyorum. Alabildiğine rahatlıkla atıyorum adımlarımı, bir nefes çekerim sigaramdan. Bir sonraki deneyimlerin şerefine diye haykırım, şerefe!

Paramaz Ermes

Ekim Devrimi'nin 101. Yılına Selam Olsun!

“Sen bu olağanüstü güzel
yolculuktaki ilk sabahsın.

Seninle başladı kutlu
yürüyüş.

Sen bütün tohumların
tohumusun,

ve dünya, dünya olalı beri,

daha bereketli bir yağmur
görmedi,

Senden başka.”